

завршава на -иста, али, ако започнем причу о припадницама љепшег пола (мада је и та чињеница сада дискутабилна!) морам рећи и једну ријеч — Ужас!!!

Е, лијепе моје, сада ћемо и вас малко да очепимо... Никако злонамјерно... Уз невјероватну дозу сарказма и егоцентризма, скоро свака дјевојка која је уписала Гимназију дошла је у црвене ходнике са убјеђењем да ће баш она, слједеће четири године, бити главна риба у школи и да ће се око ње причати највише трачева, које ће она (Ах, ти злобници који тако лијепо, истинито причају!) слушати и дизати нос увис парајући небо. Мајне даме...

Истакнем ли ваш физички изглед, који у највећој мјери и није богзна какав, као ваш највећи квалитет, долазим до једноставне једначине: Што је дјевојка ружнија то је паметнија! Или обрнуто: Што је дјевојка љепша то је глупља! А колико њих се само упињало да докаже како су баш оне најљепше! Па сад, изведите закључак... За сваку похвалу...

Магарац бих испао када не бих споменуо ону малобројну групу **Дјевојака**, које с поносом могу носити ту именицу уз своју личност... Неколико чак лично и знам... О остале сам се очешао у пролазу, таман толико да кажем да их нисам додирнуо и таман толико да се усудим казати како сам и са њима успоставио некакав контакт, који ћу дефинисати као синтагму „**Добро је Све Пробати у Животу**“... Мада, истини за вољу, ту и није било богзна шта да се проба... Евентуално да се види... И да послје тога имаш ноћне море... Те специјалне, посебне **Дјевојке** које сам познавао биле су толико једноставне да се чињеница да оне уопште постоје могла сматрати исто толико чудном као киша од жаба у сјеверној

Шпанији... Сва срећа — оне постоје... Њих знам и с њима се дружим... Како ми зна бити лијепо... Вјероватно код женске популације, због оваквог става, постајем омрзнут, али, ако само мало боље размисле, увидјеће да је то сурова истина... Хвала Богу!

Надаље — био сам свједок многих свађа око тога чији је телефон љепши. Обично је најљепши био онај који је уједно и најмањи... Што мушкарцима никако није јасно... Лијепи, мали, сребрни, у свим бојама и укусима, расправе о мобилним телефонима потиснуле су дискусије о несретној Софкиној судбини и о Лотикиној игри на ћуприји... Тако је, ваљда, требало... Умјесто Диса или Миљковића, почели су се говорити, напамет — јер смо с тим срасли, стихови Цеце и осталих естрадних јунака наше „културно уздигнуте“ младости...

И све ово у другом разреду?! Све! Али и у трећем... С тим што су се **недорасле цурице** сада и уобразице и почеле причати како су оне равноправне са мушкарцима... Не кажем да нису... Морају да буду... Желим да буду... И јесу... Али, ниједна неће да, као мушкарац, ради у руднику... Гдје је ту равноправност? Утегле се, затегле се, скратиле се, порозиле... Као да ми се знак са „Пинка“ читав дан врти пред очима... Да су паметне као поминути програм и не спорим... Ипак, није све тако црно... Али, није све баш ни бијело... Професори су схватили да нас не могу пообарати у оноликом броју у коликом су хтјели па су пристајали да нам, у неку руку, буду пријатељи... Јако лијепо од њих. Ми смо испружени прст прихватили... Касније и цијелу руку... Мени је лично математику предавао Рале и с поносом могу рећи да сам годину дана послје

завршеног четвртог разреда с њим сједио у Градској кафани и пио, небитно шта... До два послје поноћи... Тада сам сазнао да је возио рели-трке... У шта сам се увјерио док ме је „одбацивао“ кући...

О величини професорског срца говори и слједећа прича: Послје осам исцрпљујућих сати проведених у Банском двору, прослављајући испит живота, група гимназијалаца, одлучена да настави свој лумперај, прелази у „Титанијум“ (за неупућене, бивши „Атос“, једна од најбољих диско-тека у Бањалуци!) и наставља свој шиз... Да не одуговлачимо — Око седам сати изјутра када је сваки вид забаве морао бити завршен, што због наше исцрпљености, што због ограниченог рада ноћних локала, гимназијалци се упутише кући... Али, не без поздрава... На вратима дискотеке их је сачекао професор Растко Вуковић - Рале који је сваком понаособ пружио руку, честитао му на завршеној средњој школи и пожелио му срећу у будућности... Има ли још ко образа да прича како су професори „овакви и онакви“?!

Четврти разред?! Ох, каквог ли благостања... Сви ненормални су се одвојили и пустили нас да уживамо у пуноћи живота и љепоти онога што је промицало поред нас у ходницима Гимназије... Прве двије године смо били резервисани, посљедње двије више него раскашани... Тако некако тече цијела ова прича... Првобитни страх и каснија невјероватна пуноћа живота... А онима с којима ОНА није успјела? Па: „Били смо другови па љубав пробали/ а сад ни једно, ни друго!“ Нађу ли се у овим стиховима посумњају да су ипак почели да размишљају... Само, знам да од тога нема ништа... А можда све ово нисам требао ни написати? Макар ми живот не би био угрожен!

Г. Д.